

Arrest

nr. 296 473 van 30 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft Afghaanse nationaliteit.

Op 3 oktober 2022 heeft de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken in de Eurodac-databank is gebleken dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds genomen werden in Oostenrijk.

Op 5 oktober 2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties.

Op 7 oktober 2022 werd de verzoekende partij gehoord.

Op 20 oktober 2022 werd dit verzoek door de Oostenrijkse autoriteiten conform artikel 18.1(b) van verordening 604/2013 aanvaard.

Op 28 oktober 2022 werd aan de verzoekende partij een beslissing bijlage 26quater met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend naar aanleiding van een terugnameakkoord van de Oostenrijkse autoriteiten.

De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 14 februari 2023 heeft de politie van Antwerpen een woonstcontrole uitgevoerd. De verzoekende partij kon niet worden aangetroffen.

Op 8 mei 2023 heeft de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel een beslissing genomen waarbij de overdrachtstermijn wordt verlengd.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

*“Overwegende dat
de genaamde / de persoon die verklaart te heten Q. E.
geboren te Saracha Ali Khan, op (...)1999
van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn Afghanistan
het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de
Dublinprocedure dd. 17.02.2023 (1)*

Overwegende dat op 19/10/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grond van artikel 18 1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9 2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 08/11/2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 17/02/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- *Uit het verslag van de woonstcontrole van 14/02/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.*

Betrokkene zijn bijlage werd hem per post betekend op 08/11/2022 Op 28/11/2022 diende betrokkene middels zijn advocaat een verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring in bij de RvV. Op 08/12/2022 verliet betrokkene het terugkeercentrum van Jodoigne met een privéadres (...). Op 14/12/2022 stuurde de advocaat van betrokkene onze diensten nog een mail om ons nogmaals op de hoogte te brengen van bovenstaande woonplaatskeuze. Op 14/02/2023 voerde de politie van Antwerpen een woonstcontrole uit. De betrokkene werd niet aangetroffen. Naam van de betrokkene was ook niet te vinden op de bel of de postbus. Volgens het politieverslag verklaarde een medebewoner de betrokkene te kennen en liet hij

weten dat betrokkene één keer bij hem heeft geslapen en dan vertrokken is naar een onbekende bestemming. De huidige verblijfplaats van betrokkene is onbekend voor deze bewoner.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 27 en 29 van verordening 604/2013 (hierna: de Dublin III-Verordening), van artikel 9.2 van verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“• *Contenu des normes dont la violation est invoquée :*

L'article 29 du Règlement 604/2013 :

« 1. Le transfert du demandeur ou d'une autre personne visée à l'article 18, paragraphe 1, point c) ou d), de l'État membre requérant vers l'État membre responsable s'effectue conformément au droit national de l'État membre requérant, après concertation entre les États membres concernés, dès qu'il est matériellement possible et, au plus tard, dans un délai de six mois à compter de l'acceptation par un autre État membre de la requête aux fins de prise en charge ou de reprise en charge de la personne concernée ou de la décision définitive sur le recours ou la révision lorsque l'effet suspensif est accordé conformément à l'article 27, paragraphe 3.

Si les transferts vers l'État membre responsable s'effectuent sous la forme d'un départ contrôlé ou sous escorte, les États membres veillent à ce qu'ils aient lieu dans des conditions humaines et dans le plein respect des droits fondamentaux et de la dignité humaine.

Si nécessaire, le demandeur est muni par l'État membre requérant d'un laissez-passer. La Commission établit, par voie d'actes d'exécution, le modèle du laissez-passer. Ces actes d'exécution sont adoptés en conformité avec la procédure d'examen visée à l'article 44, paragraphe 2.

L'État membre responsable informe l'État membre requérant, le cas échéant, de l'arrivée à bon port de la personne concernée ou du fait qu'elle ne s'est pas présentée dans les délais impartis.

2. Si le transfert n'est pas exécuté dans le délai de six mois, l'État membre responsable est libéré de son obligation de prendre en charge ou de reprendre en charge la personne concernée et la responsabilité est alors transférée à l'État membre requérant. Ce délai peut être porté à un an au maximum s'il n'a pas pu être procédé au transfert en raison d'un emprisonnement de la personne concernée ou à dix-huit mois au maximum si la personne concernée prend la fuite.

3. En cas de transfert exécuté par erreur ou d'annulation, sur recours ou demande de révision, de la décision de transfert après l'exécution du transfert, l'État membre ayant procédé au transfert reprend en charge sans tarder la personne concernée.

4. La Commission établit, par voie d'actes d'exécution, les conditions uniformes pour la consultation et l'échange d'informations entre les États membres, en particulier en cas de transferts différés ou retardés, de transferts à la suite d'une acceptation par défaut, de transferts de mineurs ou de personnes à charge et de transferts contrôlés. Ces actes d'exécution sont adoptés en conformité avec la procédure d'examen visée à l'article 44, paragraphe 2. »

L'article 9.2 du Règlement (CE) No 1560/2003 de la Commission du 2 septembre 2003 portant modalités d'application du règlement (CE) no 343/2003 du Conseil établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des États membres par un ressortissant d'un pays tiers stipule quant à lui:

« 2. Il incombe à l'État membre qui, pour un des motifs visés à l'article 19, paragraphe 4, et à l'article 20, paragraphe 2, du règlement (CE) no 343/2003, ne peut procéder au transfert dans le délai normal de six mois prévu à l'article 19, paragraphe 3, et à l'article 20, paragraphe 1, point d), dudit règlement, d'informer l'État responsable avant l'expiration de ce délai. À défaut, la responsabilité du traitement de la demande d'asile et les autres obligations découlant du règlement (CE) no 343/2003 incombent à cet État membre conformément aux dispositions de l'article 19, paragraphe 4, et de l'article 20, paragraphe 2, dudit règlement. »

Les obligations de motivation, consacrées à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers et aux articles 1er à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs imposent à l'administration d'exposer, par écrit, les motifs (de fait et de droit) sur lesquels repose une décision (motivation formelle), et que cette motivation soit exacte, admissible et pertinente (motivation matérielle).

Pour rencontrer les obligations de motivation, il faut « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 du 29 mars 2013) ; par conséquent, « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. » (RvV nr 95 594 du 22 janvier 2013). En outre, « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

La Cour Constitutionnelle, dans un arrêt n°74/2014 du 8 mai 2014, soulignait l'importance des intérêts que visent à garantir l'obligation de motivation formelle, en ces termes (B.9.5) :

« Le droit à la motivation formelle permet de renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs à portée individuelle et le respect du principe de l'égalité des armes dans le cadre du contentieux administratif.

L'obligation de motivation formelle, qui doit permettre à l'administré d'apprécier s'il y a lieu d'introduire les recours dont il dispose, manquerait son objectif si cet administré ne parvient à connaître les motifs qui justifient la décision qu'après qu'il a introduit un recours. »

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil

d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claey's, n°14.098, du 29 avril 1970).

Le droit à une procédure administrative équitable, en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minutie, les droits de la défense, et le droit d'être entendu, imposent à la partie défenderesse d'inviter, ou à tout le moins de « mettre en mesure », l'étranger à/de faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se propose de prendre :

« Qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Le principe de bonne administration est inscrit à l'article 41 de la Charte:

« Droit à une bonne administration

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

- le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;
 - le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;
 - l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.
- (...) »

Il est de jurisprudence constante de la Cour de justice que le droit à un recours effectif, prévu à l'article 47 de la Charte, est un principe fondamental. Ce droit comporte plusieurs éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe de l'égalité des armes, le droit d'accès aux tribunaux et le droit d'être conseillé, défendu et représenté (CJUE 6 novembre 2012, Otis e.a., C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, Moussa Sacko, C-348/16, point 32).

La Cour de justice a toujours considéré que le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union européenne et que ce principe doit être respecté. Le droit de l'Union, et ce principe en particulier, doit également être respecté par les autorités publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la législation applicable ne prescrit pas expressément une telle formalité (Voir l'article 51 de la Charte et les explications relatives aux Charte des droits fondamentaux, JO C 14 décembre 2007, p. 303. Voir également CJUE 18 décembre 2008, C349/07, Sopropé, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, C-277/11, M.M., point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, paragraphes 44-46).

• Exposé des branches du moyen

1.

Première branche: la notion de fuite et l'obligation de motivation formelle

La partie défenderesse fonde sa décision de prolongation sur l'article 29.2 du Règlement Dublin III.

Or, cette disposition ne prévoit que deux possibilités de prolongation du délai :

- d'une part, l'emprisonnement, qui n'est pas applicable en l'espèce, et

- d'autre part, la « fuite », notion sur laquelle la partie défenderesse se fonde.

La prolongation du délai de transfert est donc une exception. L'article 29.2 du Règlement Dublin III doit faire l'objet d'une interprétation restrictive.

La partie requérante est d'avis que cette notion de « fuite » n'est pas rencontrée in specie.

Soulignons, d'abord, que cette notion de « fuite », n'est pas définie dans le Règlement Dublin III.

La version néerlandophone de ce Règlement Dublin laisse toutefois peu de place à l'interprétation dès lors qu'elle mentionne « een risico op onderduiken ». Or « onderduiken » se traduit par « cacher », notion qui démontre bien d'une intention dans le chef du requérant.

Dans son arrêt Jawo du 19 mars 2019, la CJUE (C.J.U.E., 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218) a eu l'occasion de se prononcer sur l'interprétation à donner à cette notion de « fuite ». Elle statue à cet égard :

« Par sa première question, (...), la juridiction de renvoi demande, (...), si l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens que, afin qu'il puisse être considéré que la personne concernée a pris la fuite, au sens de cette disposition, il est nécessaire que celle-ci se soit soustraite délibérément aux autorités compétentes, dans le but de faire échec à son transfert, ou si, au contraire, il est suffisant, à cet égard, que cette personne ait quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans que ces autorités aient été informées de son absence, de telle sorte que ce transfert ne puisse être mis à exécution.

En ce qui concerne la première partie de cette première question, il convient de relever que les dispositions de l'article 29, paragraphe 1, premier alinéa, et paragraphe 2, du règlement Dublin III prévoient, à l'expiration du délai impératif de six mois, un transfert de plein droit de la responsabilité de l'examen d'une demande de protection internationale à l'État membre requérant, sauf si ce délai a été exceptionnellement porté à un an au maximum en raison de l'impossibilité de procéder au transfert de l'intéressé du fait de son emprisonnement ou à dix-huit mois au maximum s'il prend la fuite, auxquels cas le transfert de la responsabilité de l'examen de sa demande est effectué à l'expiration du délai ainsi fixé.

S'agissant du point de savoir dans quelles conditions il peut être considéré que le demandeur « prend la fuite », au sens de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III, il convient de constater que ce règlement ne contient pas de précisions à ce sujet.

En effet, le règlement Dublin III ne contient pas de définition de la notion de « fuite » et aucune de ses dispositions ne spécifie expressément si cette notion suppose que l'intéressé ait eu l'intention de se soustraire à l'emprise des autorités afin de faire échec à son transfert.

Or, conformément à une jurisprudence constante de la Cour, il découle de l'exigence d'une application uniforme du droit de l'Union que, dans la mesure où une disposition de celui-ci ne renvoie pas au droit des États membres en ce qui concerne une notion particulière, cette dernière doit trouver, dans toute l'Union, une interprétation autonome et uniforme qui doit être recherchée en tenant compte non seulement des termes de la disposition concernée, mais également de son contexte et de l'objectif poursuivi par la réglementation dont cette disposition fait partie (arrêt du 8 mars 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, point 20 et jurisprudence citée).

À cet égard, il ressort du sens ordinaire du terme « fuite », qui est employé dans la plupart des versions linguistiques de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III et qui implique la volonté de la personne concernée d'échapper à quelqu'un ou de se soustraire à quelque chose, à savoir, dans le présent contexte, aux autorités compétentes et, ainsi, à son transfert, que cette disposition n'est en principe applicable que lorsque cette personne se soustrait délibérément à ces autorités. L'article 9, paragraphe 1, du règlement d'exécution vise d'ailleurs, parmi les causes possibles de report d'un transfert, le fait que « le demandeur s'est soustrait à l'exécution du transfert », ce qui implique l'existence d'un élément intentionnel. De même, l'article 2, sous n), du règlement Dublin III définit la notion de « risque de fuite » en se référant, dans certaines versions linguistiques telles que la version en langue allemande, à la crainte que l'intéressé « se soustraie » par la fuite à la procédure de transfert.

(...)

Compte tenu de cet objectif de célérité, le délai de transfert de six mois fixé à l'article 29, paragraphe 1 et paragraphe 2, première phrase, du règlement Dublin III vise à assurer que la personne concernée soit effectivement transférée le plus rapidement possible vers l'État membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale, tout en laissant, eu égard à la complexité pratique et aux difficultés organisationnelles qui s'attachent à la mise en oeuvre du transfert de cette personne, le temps nécessaire aux deux États membres concernés pour se concerter en vue de la réalisation de ce transfert et, plus précisément, à l'État membre requérant pour régler les modalités de réalisation du transfert (voir, en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, point 40).

C'est dans ce contexte que l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III permet, à titre exceptionnel, la prolongation de ce délai de six mois, afin de tenir compte du fait qu'il est matériellement impossible pour l'État membre requérant de procéder au transfert de la personne concernée en raison de l'emprisonnement ou de la fuite de celle-ci

Or, compte tenu des difficultés considérables susceptibles d'être rencontrées par les autorités compétentes pour apporter la preuve des intentions de la personne concernée, le fait d'exiger une telle preuve de leur part serait susceptible de permettre aux demandeurs de protection internationale qui ne souhaitent pas être transférés vers l'État membre désigné comme responsable de l'examen de leur demande par le règlement Dublin III d'échapper aux autorités de l'État membre requérant jusqu'à l'expiration du délai de six mois, afin que la responsabilité de cet examen incombe à ce dernier État membre, en application de l'article 29, paragraphe 2, première phrase, de ce règlement.

Partant, afin d'assurer le fonctionnement effectif du système de Dublin et la réalisation des objectifs de celui-ci, il doit être considéré que, lorsque le transfert de la personne concernée ne peut être mis à exécution en raison du fait que celle-ci a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans qu'elle ait informé les autorités nationales compétentes de son absence, ces dernières sont en droit de présumer que cette personne avait l'intention de se soustraire à ces autorités dans le but de faire échec à son transfert, à condition, toutefois, que ladite personne ait été dûment informée des obligations lui incombant à cet égard.

(...)

En outre, selon l'article 7, paragraphe 5, de cette directive, les États membres imposent aux demandeurs de communiquer leur adresse aux autorités compétentes et de notifier à celles-ci tout changement d'adresse dans les meilleurs délais.

Cependant, en vertu de l'article 5 de la directive accueil, les États membres doivent informer les demandeurs de ces obligations. En effet, il ne saurait être reproché à un demandeur d'avoir quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans en avoir informé les autorités compétentes et, le cas échéant, sans avoir sollicité de celles-ci une autorisation préalable, si ce demandeur n'avait pas été informé desdites obligations. Il appartient, en l'occurrence, à la juridiction de renvoi de vérifier que le requérant au principal a été effectivement informé de telles obligations.

En outre, dans la mesure où l'existence de raisons valables justifiant le fait que le demandeur n'a pas informé les autorités compétentes de son absence ne saurait être exclue, celui-ci doit conserver la possibilité de démontrer qu'il n'avait pas l'intention de se soustraire à ces autorités. »

La Cour conclut en cet arrêt :

« 70. Eu égard à l'ensemble des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la première question de la manière suivante :

– L'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens qu'un demandeur « prend la fuite », au sens de cette disposition, lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin de faire échec à ce dernier. Il peut être présumé que tel est le cas lorsque ce transfert ne peut être mis à exécution en raison du fait que ce demandeur a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, à condition qu'il ait été informé de ses obligations à cet égard, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier.

Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités.

L'article 27, paragraphe 1, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens que, dans le cadre d'une procédure dirigée contre une décision de transfert, la personne concernée peut se prévaloir de l'article 29, paragraphe 2, de ce règlement, en faisant valoir que, dès lors qu'elle n'avait pas pris la fuite, le délai de transfert de six mois avait expiré. »

Le Conseil d'Etat français, dans un arrêt 298.101 du 18 octobre 2006 a adopté la position suivante quant à la notion de fuite :

« La notion de fuite au sens du texte précité doit s'entendre comme visant notamment le cas où un ressortissant étranger non admis au séjour se serait soustrait de façon intentionnelle et systématique au contrôle de l'autorité administrative dans le but de faire obstacle à l'exécution d'une mesure d'éloignement le concernant ; que si le fait pour l'intéressé de ne pas déférer à l'invitation de l'autorité publique de se présenter à la police de l'air et des frontières pour organiser les conditions de son départ consécutivement à un refus d'admission constitue un indice d'un tel comportement, il ne saurait suffire à lui seul à établir que son auteur ait pris la fuite au sens des dispositions précitées du règlement communautaire ».
(CE français, arrêt n°298.101 du 18 octobre 2006, <https://www.conseil-etat.fr/ressources/decisions-contentieuses/arianeweb2>)

Votre Conseil, en se fondant sur la jurisprudence de la CJUE, rappelle, quant à lui, l'importance d'une analyse individuelle du danger de fuite :

« In het arrest Sagor van het Hof van Justitie (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, §41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof van Justitie (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, §70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, §56). »

Soulignons encore que Votre Conseil, dans sa jurisprudence, cerne la notion de fuite au regard de la question de savoir si l'intéressé a cherché à dissimuler son adresse de résidence aux autorités :

« Het staat vast dat de Franse autoriteiten op 19 februari 2015 verwerende partij meedeelden haar overnameverzoek van 16 december 2014 in te willigen en verwerende partij vanaf die datum over een termijn van zes maanden beschikte om verzoekende partijen over te dragen. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier kan daarnaast enkel worden afgeleid dat verzoekende partijen werden ondergebracht in een opvangcentrum van het Rode Kruis te Antwerpen en verwerende partij op 4 mei 2015 bericht ontving dat verzoekende partijen er op die datum – meer dan twee maanden nadat de bestreden beslissingen waren genomen – nog steeds verbleven. Ter terechtzitting brengt de raadsman van verzoekende partijen daarnaast een stuk aan waaruit blijkt dat hij verwerende partij bij aangetekend schrijven van 24 juli 2015 op de hoogte stelde van het feit dat verzoekende partijen verhuisden en hij hun nieuw verblijfsadres meedeelde. Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat verzoekende partijen poogden hun verblijfsadres te verbergen voor verwerende partij en dat zij dus onderdoken waardoor een langere overdrachtstermijn zou kunnen worden gehanteerd. Verwerende partij toont dit ook niet aan. »
(CCE n°153 674 du 30 septembre 2015)

In casu, la partie défenderesse motive sa décision de prolongation du délai de transfert comme suit:

(...)

Or, plusieurs observations s'imposent à la lecture du dossier administratif:

1°)

Premièrement, notons qu'un seul et unique contrôle de résidence a été effectué, en date du 14.02.2023, à une heure inconnue puisque non référencée dans le rapport de police (pièce 3):

(...)

Le formulaire de contrôle indique pourtant clairement que plusieurs contrôles doivent être effectués: « Gelieve meerdere controles te doen ». Quod non in specie.

La prudence aurait du conduire à davantage de contrôles de résidence et/ou à une invitation du requérant de se manifester, de s'expliquer (nous y reviendrons - deuxième branche).

Notons qu'avant de conclure à un contrôle de résidence négatif, les forces de l'ordre procèdent habituellement à avertir la personne concernée de leur passage en leur absence et la convoquent au commissariat. Quod non in specie.

Notons encore à toute fins utiles que nul ne peut être assigné à résidence.

Votre Conseil, dans sa jurisprudence constante, cerne la notion de fuite au regard de la question de savoir si l'intéressé a cherché à dissimuler son adresse de résidence aux autorités :

« Het staat vast dat de Franse autoriteiten op 19 februari 2015 verwerende partij meedeelden haar overnameverzoek van 16 december 2014 in te willigen en verwerende partij vanaf die datum over een termijn van zes maanden beschikte om verzoekende partijen over te dragen. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier kan daarnaast enkel worden afgeleid dat verzoekende partijen werden ondergebracht in een opvangcentrum van het Rode Kruis te Antwerpen en verwerende partij op 4 mei 2015 bericht ontving dat verzoekende partijen er op die datum – meer dan twee maanden nadat de bestreden beslissingen waren genomen – nog steeds verbleven. Ter terechtzitting brengt de raadsman van verzoekende partijen daarnaast een stuk aan waaruit blijkt dat hij verwerende partij bij aangetekend schrijven van 24 juli 2015 op de hoogte stelde van het feit dat verzoekende partijen verhuisden en hij hun nieuw verblijfsadres meedeelde. Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat verzoekende partijen poogden hun verblijfsadres te verbergen voor verwerende partij en dat zij dus onderdoken waardoor een langere overdrachtstermijn zou kunnen worden gehanteerd. Verwerende partij toont dit ook niet aan. » (CCE n°153 674 du 30 septembre 2015)

Il convient de rappeler que la Cour de Justice a pris le soin de préciser que le délai de six mois ne peut être prolongé qu'à titre exceptionnel lorsque le transfert est matériellement impossible par l'Etat membre requérant.

Elle a également considéré que les Etats membres pouvaient présumer que le demandeur de protection internationale était en fuite seulement s'il avait l'intention de se soustraire à ses autorités dans le but de faire échec à son transfert.

In casu, le fait que le requérant n'était malencontreusement pas présent à l'adresse référencée par lui lors du seul contrôle du 14.02.2023 ne suffit pas à fonder l'appréciation selon laquelle le requérant, aurait « tenté de dissimuler son adresse de résidence », se serait « intentionnellement soustrait » aux autorités responsables de l'organisation de son transfert vers l'état membre responsable et que, partant, il « aurait pris la fuite » au sens de l'article 29.2 du Règlement Dublin III, contrairement à ce qui est considéré par la partie défenderesse.

Il ne peut pas davantage être affirmé que le requérant ne peut être « ni localisé, ni contacté par les autorités belges ».

A l'heure actuelle, le requérant se tient - encore et toujours - à la disposition des autorités, depuis l'adresse de son ami, Monsieur A. D., (...).

Ainsi et dès lors que les autorités belges ont toujours été informées du lieu de résidence du requérant et qu'un seul et unique contrôle de résidence a été réalisé, la partie défenderesse ne démontre d'aucune intention dans le chef du requérant de se soustraire aux autorités belges.

La motivation avancée par la partie défenderesse n'est pas conforme à l'interprétation donnée par la Cour de Justice quant à la notion de fuite au sens de l'article 29.2 du Règlement Dublin III dans l'arrêt Jawo précité. Cette interprétation est pourtant autonome et uniforme et s'impose à tous les états. La partie défenderesse ne pouvait s'en écarter.

Le requérant ne peut en aucun cas être déclaré « en fuite ».

Il ne peut être déduit de l'absence du requérant lors du seul et unique contrôle de résidence réalisé le 14.02.2023 qu'il ne résidait pas à l'adresse référencée et, encore moins, qu'il se serait « délibérément soustrait » (élément d'intention) aux autorités belges.

Votre Conseil s'est d'ailleurs clairement exprimé en ce sens dans son très récent arrêt d'annulation n°288.821 du 11.05.2023 dans lequel il a considéré que l'absence du demandeur lors de trois contrôles

de résidence n'était pas suffisante pour déduire dans son chef l'élément intentionnel indispensable à l'établissement de la fuite:

(...)

Si Votre Conseil considère que « il ne peut être raisonnablement déduit des absences du requérant lors des trois contrôles de police effectués à sa résidence, que ce dernier s'est délibérément soustrait aux autorités belges rendant par là son transfert vers l'Etat membre responsable matériellement impossible, de sorte que l'élément intentionnel requis, en l'espèce, n'est pas démontré », il en va - a fortiori - d'autant plus lorsque la police s'est limitée à n'effectuer qu'un seul et unique contrôle.

L'absence du requérant lors de l'unique contrôle de résidence effectué le 14.02.2023 n'est manifestement pas suffisante pour en déduire qu'il n'habitait pas à cette adresse et, encore moins, qu'il aurait tenté de se soustraire délibérément aux autorités belges en vue de faire échec à son transfert vers l'Etat membre responsable.

2°)

Deuxièmement, le rapport de police établi suite à l'unique contrôle effectué le 14.02.2023 indique que « Een medebewoner zegt ons dat hij hem kent en dat hij 1 keer bij hem geslapen heeft en dan vertrokken is. Waar betrokkene nu is weet de bewoner niet. » mais l'identité de cet occupant qui aurait tenu de tels propos n'est aucunement référencée.

Il est dès lors impossible pour le requérant et son conseil de connaître l'identité de cet individu et de l'interroger quant à la véracité (ou non) du contenu du rapport de contrôle.

Ceci est d'autant plus pertinent que, lors de la visite du 14.02.2023, l'occupant de l'adresse référencée par le requérant, Monsieur A. D., était présent et :

- contrairement à ce qui est indiqué dans le rapport de contrôle, il n'a jamais affirmé lors de la visite de la police que « [le requérant] a dormi une fois chez lui et est ensuite parti » et que « il ne sait pas où [le requérant] se trouve » ;
- au contraire, Monsieur A. D. a explicitement informé la police que le requérant vivait chez lui mais qu'il était alors en visite chez un ami à Liège ;
- il a, entre outre lors de cette visite du 14.02.2023, invité la police à entrer chez lui et a montré le lit dans lequel dort le requérant.

A l'appui de la présente requête, le requérant dépose d'ailleurs un témoignage de Monsieur A. D. dans lequel il confirme explicitement que 1°) le requérant vit bien chez lui depuis le 08.12.2022 et que 2°) lors du contrôle de la police, le requérant se trouvait en visite chez un ami à Liège (pièce 4).

Rappelons en outre que le 22.03.2023, le conseil du requérant avait écrit à la partie défenderesse de sorte à clarifier également la situation (pièce 5). Dans son courriel, le conseil du requérant:

- 1°) indiquait que ce dernier n'était pas présent lors de la visite de contrôle du 14.02.2023 car il visitait un ami à Liège ;
- 2°) indiquait que Monsieur A. D. avait bien confirmé à la police que le requérant résidait chez lui et a d'ailleurs montré le lit où il dormait
- 3°) sollicitait un nouveau contrôle de police de sorte à démontrer la présence effective du requérant à l'adresse qui avait été communiquée aux instances belges
- 4°) réaffirmait que le requérant n'avait aucunement l'intention de se cacher, et encore moins de fuir, au sens de l'article 29 du Règlement Dublin III.

La partie défenderesse n'a cependant aucunement tenu compte des informations transmises et n'a par ailleurs aucunement procédé à un nouveau contrôle de résidence, comme sollicité par le conseil du requérant. Elle a ainsi manqué à son devoir de minutie.

Dans ces conditions, le requérant comprend mal quelle est la personne qui aurait déclaré à la police que « [le requérant] a dormi une fois chez lui et est ensuite parti » et que « il ne sait pas où [le requérant] se trouve » (« Een medebewoner zegt ons dat hij hem kent en dat hij 1 keer bij hem geslapen heeft en dan vertrokken is. Waar betrokkene nu is weet de bewoner niet. »).

Le requérant conteste fermement le contenu du rapport - incomplet - de police présent au dossier administratif et apporte d'ailleurs la preuve contraire de la part de l'occupant des lieux, Monsieur A. D. (pièce 4).

En définitive, en ne tenant pas compte des particularités de l'espèce, la partie défenderesse a manqué à son devoir de minutie et au principe de bonne administration.

La partie défenderesse n'a en effet:

- procédé qu'à un seul et unique contrôle de résidence (pièce 3);*
- pas tenu compte des informations transmises par le conseil du requérant dans son courriel dd. 22.03.2023 (pièce 5)*

Dans ces conditions, en déclarant le requérant en fuite au sens de l'article 29.2 du Règlement Dublin III, la partie défenderesse commet une erreur manifeste d'appréciation.

La décision entreprise n'est pas adéquatement motivée.

Ainsi, l'article 29.2 du Règlement Dublin III interprété à la lumière de l'arrêt Jawo de la CJUE, mais aussi les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et les principes de bonne administration s'en trouvent violés.

Partant, le moyen est fondé en sa première branche. La décision entreprise doit être suspendue puis annulée.

2.

Deuxième branche : le principe de bonne administration, le droit d'être entendu et l'obligation de motivation formelle

La partie défenderesse n'a pas cherché à permettre au requérant de faire valoir ses arguments, d'expliquer la raison de son absence lors du contrôle du 14.02.2023, ni de la teneur des déclarations de l'occupant dont l'identité n'a pas été indiquée dans le rapport de contrôle.

Or, inutile de rappeler que le principe général audi alteram partem s'impose à l'administration chaque fois qu'elle risque de prendre une décision qui s'avère significativement défavorable à son destinataire (C. Const., arrêt n°49/2012 du 22.03.2012), qu'il soit un agent de la fonction publique ou une personne physique ou morale non dotée de ce statut (RENDERS David, L'acte administratif, op. cit., p. 306).

Or, s'il avait été entendu conformément au principe audi alteram partem, il aurait été en mesure d'expliquer à l'administration ces circonstances particulières.

La partie défenderesse n'a pas même tenté de contacter le requérant avant d'affirmer qu'il aurait « disparu », ce qui aurait pourtant été « un minimum » pour pouvoir statuer de manière pertinente et en toute connaissance de cause, dans le respect du droit d'être entendu.

Elle se contente d'affirmer de manière stéréotypée que « l'intéressé tente de rester hors de portée de nos services et doit être considérée comme étant en fuite. » (« Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd. »).

Or, force est d'admettre que la partie défenderesse disposait de l'adresse du requérant et que, si un courrier lui y avait été adressé, il ne fait nul doute qu'il l'aurait réceptionné.

La partie défenderesse disposait par ailleurs des coordonnées du conseil du requérant via lequel elle aurait également pu l'interpeller. Quod non.

Si la partie défenderesse avait cherché à contacter le requérant (directement ou par l'intermédiaire de son conseil) et lui avait permis de faire valoir ses arguments à l'égard de son intention de prolonger le délai de transfert au motif qu'il aurait « pris la fuite », le requérant aurait fait valoir certains éléments qui auraient pu exercer une influence sur le processus décisionnel, et particulièrement, il aurait confirmé son lieu de résidence auprès de la partie défenderesse et démontré son défaut d'intention de se soustraire aux autorités belges.

A supposer que le requérant ait quitté son lieu de résidence sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence – quod non in casu dans la mesure où il résidait toujours à l'adresse renseignée –, dans son arrêt Jawo précité, la CJUE indiquait :

« 70. (...) »

Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités. »

En l'espèce, le requérant n'a pas eu la possibilité, avant de se voir remettre la décision attaquée, de démontrer qu'il n'avait aucune intention de prendre la fuite.

Le droit à une bonne administration existant dans le chef du requérant, lequel comporte notamment le droit d'être entendu avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise, n'a pas été respecté. La partie défenderesse n'a pas plus respecté son devoir de prudence et de minutie.

Partant, le moyen est fondé en sa deuxième branche. La décision entreprise doit être suspendue puis annulée."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

"In enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 27 & 29 van Dublin-Verordening,*
- Artikelen 1 tot 4 van de Wet van 29.7.1991,*
- Artikel 9.2 van Verordening 1560/2003,*
- Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel, dat het Bestuur rekening moet houden met alle elementen van het dossier,*
- Hoorrecht,*
- Artikelen 3 & 13 van het EVRM,*
- Artikelen 41 en 47 van EU-handvest.*

Verzoeker wijst op de motieven in de bestreden beslissing om het onderduiken te onderbouwen. Zo steunt verweerder op het feit dat de politie éénmaal naar het adres van verzoeker is gegaan, verzoeker daar niet heeft aangetroffen en dat zijn naam niet aanwezig was. Verder stelt verweerder dat verzoeker geen correcte informatie heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en dat kon besloten worden dat verzoeker is ondergedoken. Volgens verzoeker is deze manier van werken verbazingwekkend aangezien hij een beroep heeft ingediend tegen de bijlage 26quater, naar de Dienst Vreemdelingenzaken is en hij via zijn advocaat zijn adres heeft meegedeeld aan het bestuur.

Uit het administratief dossier blijkt dat Oostenrijk zich akkoord heeft verklaard met het terugnameverzoek op 20/10/2022. Bijgevolg verstreek in principe op 20/5/2023 de termijn van zes maanden waarbinnen de gemachtigde ertoe was gehouden verzoeker over te dragen aan Oostenrijk (artikel 29, 1 van de Dublin III-verordening).

Echter op 8 mei 2023 besliste verweerder dat verzoeker als ondergedoken kan worden beschouwd en dat bijgevolg de overdrachtstermijn tot 18 maanden kon verlengd worden.

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 29§2 van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal een jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Kernvraag is aldus of verweerder op 8/5/2023 inderdaad op regelmatige wijze heeft vastgesteld dat verzoeker was ondergedoken.

Uit het arrest Jawo blijkt dat de Dublin III-verordening de bepaling "onderduiken" niet definieert (punt 53); dat deze bepaling in beginsel slechts van toepassing is als de persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten (punt 56); dat de autoriteiten evenwel niet het bewijs moeten leveren dat de persoon werkelijk de bedoeling had zich te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen (punt 57); dat artikel 29, lid 2 het enkel in uitzonderlijke gevallen mogelijk maakt de termijn te verlengen (punt 60); dat in geval een vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen, de bedoeling om zich te onttrekken kan worden verondersteld, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten (punt 62) en dat volgens artikel 7, lid 5 van de Opvangrichtlijn lidstaten van een verzoeker mogen verlangen dat ze hun adres bekend maken en adreswijzigingen onverwijld aan de autoriteiten doorgeven. In het arrest Jawo wordt als volgt overwogen: (...)

De ratio legis van artikel 29 van de Dublin III-verordening is dat de lidstaat “zodra dat praktisch mogelijk is”

de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de verwerende partij hiervoor achttien maanden.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd uitgenodigd voor een gesprek bij de ICAMcoach. De ICAM coach legt in detail uit welke termijn die er nog rest voor de overdracht en de verschillende opties die er voor de verzoekende partij zijn.

Daarnaast wordt er geïnformeerd dat hij kon opteren voor een vrijwillige overdracht naar Oostenrijk, dat indien hij in het centrum bleef de kans waarschijnlijk was dat hij zou worden aangehouden en overgedragen naar Oostenrijk en er de mogelijkheid was niet in het centrum te verblijven maar wel op een privéadres.

De ICAM-coach geeft tijdens de gesprekken aan en waarschuwt verzoekers dat indien hij bij politiecontrole niet op het doorgegeven privéadres zou kunnen worden aangetroffen, de termijn voor overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat mogelijk zou verlengd worden.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de politie bij verzoeker is langsgesgaan op 14/2/2023 en verweerder op verbazingwekkende manier is te werk gegaan om tot de vaststelling te komen dat verzoeker is ondergedoken. De politiediensten hebben gesproken met de medebewoner van het appartement, die verklaarde dat hij verzoeker kende en dat hij hem kent en dat hij 1 keer bij hem geslapen heeft en dan vertrokken is. Waar betrokkene nu is weet de bewoner niet.

De politie heeft verder ook vastgesteld dat noch op de bel, noch op de brievenbus de naam van verzoeker vermeld staat, zodat verweerder geen manifeste appreciatiefout heeft gemaakt wanneer hij heeft vastgesteld dat verzoeker is ondergedoken.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een email dd. 1/6/2023 van de heer D. A., die het in zijn email heeft over E. U. Ten eerste komt de naam dat in de email is vermeld niet volledig overeen met de naam van verzoeker, ten tweede kan iedereen een emailadres openen en dan een zogezegd een email sturen naar verzoeker om te zeggen dat de feiten toch iets anders zijn dan dat hij heeft verklaard aan de politie. De verwerende partij stelt zich dan ook de vraag waarom een email tussen 2 Afghanen in het Frans is, terwijl verzoeker de Franse taal niet eens machtig is alsook de bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld en de persoon in kwestie, de heer D. A., in Antwerpen woonachtig is!

De ‘medebewoner’ heeft aan de politie verklaard dat verzoeker er éénmaal is verbleven en daarna is vertrokken, en nu ineens geeft hij een andere draai aan zijn verklaring, dit kan niet serieus worden genomen!

Het feit dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen het overdrachtsbesluit, houdt in dat het logisch is dat verzoeker niet wenst over te gaan tot een vrijwillige uitvoering van het overdrachtsbesluit maar verandert niets aan de vaststelling dat hij tot éénmaal toe, niet kon aangetroffen worden op zijn doorgegeven woonplaats.

Er wordt evenmin betwist dat verzoeker ruimschoots voldaan heeft aan zijn verplichting om zijn adres door te geven aan de gemachtigde, waarop het Hof van Justitie in het arrest Jawo doelt waar het verwijst naar artikel 7, 5 van de Opvangrichtlijn. Maar uiteraard volstaat het evenwel niet om enkel een adres kenbaar te maken, men moet er ook daadwerkelijk verblijven zodat de Belgische autoriteiten aan hun verplichting kunnen voldoen om verzoeker, zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek, over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien verzoeker evenwel onderduikt, maakt hij het verweerder onmogelijk aan die verplichting te voldoen en mag verweerder de termijn tot maximum 18 maanden verlengen.

Waar verzoeker opwerpt dat de politie slechts éénmaal is langsgeweest op het adres van verzoeker, de verwerende partij kan wel volgen dat men niet 100% van de tijd op zijn adres moet verblijven en een wandeling maken niet uitgesloten is, maar dat er geen persoonsgegevens op de bel of op de brievenbus werden aangetroffen alsook de politie de moeite heeft genomen om met de medebewoner te spreken, die op zijn beurt verklaarde dat verzoeker er niet woonde en er slechts éénmaal is verbleven en hij niet weet waar hij nu verblijft.

Een schending van artikel 29 van de Dublin III-verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t/m 4 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2. Verzoekende partij verwijst in zijn middelenhoofding de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM maar heeft deze niet uitgewerkt, waardoor deze middel wat betreft artikelen 3 en 13 EVRM onontvankelijk dient worden verklaard.

Oostenrijk heeft als EU-lidstaat de verplichting om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d. geldend in de Europese Unie, o.a. Het Verdrag voor de Rechten van de Mens te ondertekenen. Aldus zijn de rechten van verzoeker voldoende beschermd en gewaarborgd in Oostenrijk Verzoeker heeft bovendien geen medische problemen.

Verzoeker levert op het eerste gezicht geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar Oostenrijk, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Oostenrijk, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Er is prima facie geen reden om te besluiten dat de Oostenrijkse autoriteiten verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Oostenrijk dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoeker, met miskennis van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld, zou worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

Middels het akkoord van 20.10.2022 hebben de Oostenrijkse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van verzoeker wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Oostenrijk. Verzoeker zal na overdracht in Oostenrijk een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn hangend verzoek kunnen hervatten. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Oostenrijkse grondgebied.

3. Waar verzoeker verwijst naar artikel 41 van EU-Handvest kunnen we meedelen dat het hoorrecht niet absoluut is. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoekster opgelegde nadelige beslissing leiden, indien verzoekster bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekster minder nadelig beslissing te nemen.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker heeft een Dublin-interview gehad en heeft de uitnodigingen van de ICAM-coach ontvangen waarbij hij alles kon uitleggen.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van Uw Raad, wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedents in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden.

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan zijn eigen situatie.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Beroep is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift een theoretisch betoog omtrent artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening en het begrip “onderduiken” en zet vervolgens concreet uiteen dat de verwerende partij onmogelijk kan argumenteren dat zij zich doelbewust heeft proberen te onttrekken aan de autoriteiten. Zij stelt dat zij haar adres duidelijk heeft gecommuniceerd aan de verwerende partij, en dat het niet is omdat zij op één controle (ondanks expliciete vraag voor meerdere controles in het verslag zelf) niet werd aangetroffen dat zij daar niet zou verblijven. Verder stelt de verzoekende partij dat uit het verslag van woonstcontrole niet blijkt welke ‘medebewoner’ de verklaring deed aan de politie dat zij daar maar één keer zou geslapen hebben, en zij zich op deze manier natuurlijk niet kan verweren tegen deze volgens haar foute verklaringen. De verzoekende partij stelt ook dat haar advocaat de verwerende partij na de woonstcontrole maar vóór de bestreden beslissing duidelijk liet weten dat de verzoekende partij daar wel degelijk verblijft en niet wil onderduiken, en dat haar medebewoner dit bovendien ook verklaart.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag verlengd worden als de betrokken vreemdeling onderduikt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de Dublin III-Verordening “[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt”; dat deze verordening geen definitie van het begrip “onderduiken” bevat en “dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)”.

In het arrest Jawo heeft het Hof van Justitie eveneens het volgende aangestipt:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft

onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure. [...]

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

§ 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking. [...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift stelt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Zoals de verzoekende partij tevens in haar verzoekschrift stelt blijkt uit het arrest Jawo onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het onderduiken gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat op 17/02/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontrole van 14/02/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene zijn bijlage werd hem per post betekend op 08/11/2022 Op 28/11/2022 diende betrokkene middels zijn advocaat een verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring in bij de RvV. Op 08/12/2022 verliet betrokkene het terugkeercentrum van Jodoigne met een privéadres (...). Op 14/12/2022 stuurde de advocaat van betrokkene onze diensten nog een mail om ons nogmaals op de hoogte te brengen van bovenstaande woonplaatskeuze. Op 14/02/2023 voerde de politie van Antwerpen een woonstcontrole uit. De betrokkene werd niet aangetroffen. Naam van de betrokkene was ook niet te vinden op de bel of de postbus. Volgens het politieverslag verklaarde een medebewoner de betrokkene te kennen en liet hij weten dat betrokkene één keer bij hem heeft geslapen en dan vertrokken is naar een onbekende bestemming. De huidige verblijfplaats van betrokkene is onbekend voor deze bewoner.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd."

De Raad stelt vooreerst vast dat geen betwisting bestaat over het adres dat de verzoekende partij zelf aan de verwerende partij had opgegeven als verblijfplaats. Dit is bovendien wel degelijk het adres waarop de woonstcontrole plaatsvond.

Hoewel het niet vereist is dat de verwerende partij een bewijs levert van de bedoelingen van de persoon en aldus in het arrest Jawo gewezen wordt op het weerlegbaar vermoeden van onderduiken *"wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen"*, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het arrest Jawo blijkt dat de term "onderduiken" dient te worden uitgelegd als het er doelbewust voor zorgen dat men buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde de overdracht te voorkomen.

Uit het verslag van de woonstcontrole van 14 februari 2023 blijkt dat dit enkel de volgende inhoudelijke vermeldingen bevat:

"Indien de genaamde Q., E. geboren op (...)1999, die de Afghanistan nationaliteit heeft niet kon worden weerhouden na meerdere controles op het verblijfsadres, kan u dan volgende elementen communiceren aan het Bureau Sefor:

Data en uren van de gedane controles met aanduiding van vaststellingen (gelieve meerdere controles te doen)

- 14/2/2023 OmUur: negatief (...)

Betrokkene zijn naam staat niet op de bel. Een medebewoner zegt ons dat hij hem kent en dat hij 1 keer bij hem geslapen heeft en dan vertrokken is. Waar hij nu is weet de bewoner niet. (...)"

Hieruit blijkt, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt in haar eerste middel, dat hoewel het verslag vermeldt dat expliciet gevraagd werd om meerdere controles te doen, de politie zich beperkte tot één controle. Verder is het ook niet duidelijk wie precies verklaringen heeft afgelegd over de verzoekende partij. Er wordt vermeld dat het om een medebewoner gaat zonder verdere precisering. Dit is echter een belangrijk gegeven, zeker in het licht van de verklaringen van de medebewoner van de verzoekende partij (verklaring die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, samen met een kopie van de identiteitskaart van deze persoon).

Uit de e-mail van de advocaat van de verzoekende partij van 22 maart 2023 gericht aan de verwerende partij, vóór het nemen van de bestreden beslissing, blijkt het volgende:

"(...) Mon client, Monsieur Q., m'informe du fait que la police serait passée le 14.02.2023 à l'adresse où il vit, chez Monsieur A. D. (un ancien ressortissant de la même province que lui) mais mon client n'était pas présent à ce moment. Il visitait en effet un ami qui vit à Liège pour quelques jours. Mon client m'informe que son ami a bien confirmé à la police qu'il résidait chez lui et que son ami a d'ailleurs montré le lit où il dormait. Mon client vous prie donc de bien vouloir solliciter un nouveau contrôle de police de sorte à démontrer sa présence effective à l'adresse qui vous a été communiquée. Dans ces conditions, je vous prie de bien vouloir considérer que mon client n'a aucunement eu l'intention de se cacher, et encore moins de fuir au sens de l'article 29 du Règlement Dublin III. (...)"

De verwerende partij gaat in de nota met opmerkingen niet in op de e-mail van de advocaat van de verzoekende partij van 22 maart 2023. Uit deze e-mail blijkt echter dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“Betrokkene geen andere verblijfplaats meer bekend (maakte) en geen contact op(nam) met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven”*, niet klopt. De advocaat van de verzoekende partij nam immers wel contact op met de verwerende partij en dit vóór dat er sprake was van de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat het begrip “onderduiken” - zoals blijkt uit het arrest Jawo - in die zin moet verstaan worden dat de persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten.

Er blijkt in casu niet dat de verzoekende partij door haar handelen buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht of deze materieel onmogelijk maakt. De verzoekende partij heeft immers via de e-mail van haar advocaat op 22 maart 2023 laten weten dat zij op het moment van de woonstcontrole bij een vriend in Luik was, dat zij de politie uitnodigt om nogmaals te komen kijken, dat haar medebewoner verklaarde dat zij daar wel degelijk woont en de bewoner de politie haar bed liet zien en dat zij helemaal niet de intentie heeft om zich aan de autoriteiten te onttrekken.

De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden dat niet aangetoond is dat zij zich probeert te onttrekken aan de asiendiensten, dat de verwerende partij zich enkel baseert op één enkele controle van de politie, doch dat hieruit niet blijkt dat zij een uitnodiging kreeg om zich aan te bieden, of dat de politie een melding maakte dat zij op een bepaalde datum zouden terugkeren, om haar wel aan te treffen. Dit is des te meer het geval gezien bovenvermelde e-mail van de advocaat van de verzoekende partij van 22 maart 2023, die de verwerende partij in de nota met opmerkingen helemaal ongemoed laat.

Het is in het licht van het voorgaande dan ook onzorgvuldig van de verwerende partij om, na slechts één negatieve woonstcontrole waarbij er geen bericht werd achtergelaten, en op grond van verklaringen van een niet geïdentificeerde ‘medebewoner’, in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij ondergedoken is. Er wordt door de verwerende partij op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd dat de verzoekende partij buiten het bereik van haar diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd zodat de overdrachtstermijn tot maximaal 18 maanden kon verlengd worden, minstens blijkt geen zorgvuldige voorbereiding van de thans bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt aangetoond.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 8 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU